

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA CEI MICI

GETA MUREȘAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUREȘAN, GEORGETA

Să învățăm de la cei mici / Georgeta Mureșan. -

București : Smart Publishing, 2019

ISBN 978-606-8956-97-8

821.135.1

Text: Geta Mureșan
Grafică: Nico Ilijević

Copyright © 2019 Geta Mureșan
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2019 Smart Publishing

ISBN 978-606-8956-97-8

București 2019

CUPRINS

1. Vorba-i vorbă	4
2. Să nu uiți... ..	7
3. Curajul	12
4. În vacanță	15

Resp. Marc era un mic om mare. Ce înseamnă să fii un mic om mare?
Înseamnă să fii un copilăș, care tratează lucrurile serios, așa... ca un om mare.

Iar unul dintre cele mai serioase lucruri era vorba.

Cum adică „vorba”?

Exact așa - vorba, cuvântul dat, tot ce promiți și tot ce spui să fie adevărat!

Dacă mama îi spunea:

„Marc, ai promis că o să strângi jucăriile!”.

Sau când tata-i amintea:

„Marc, ne-am înțeles că asta este ultima bucată de ciocolată!”.

De fiecare dată

... sau aproape de fiecare dată, micul om mare răspundea:

„Da, vorba-i vorbă!” și pe părinți îi asculta.

Dar, vedeți voi, „vorba-i vorbă” nu-i ușor pentru un mic om mare,
Când asta înseamnă să renunți la ceva de valoare.

Și, dacă trebuie să renunți la ceva ce iubești,
Atunci devine și mai greu cuvântul să-l păzești.

„Mamă, pot să mă uit la desene animate?”, întreabă Marc.

„Doar la un singur episod”, răspunde mama.

„Da, vorba-i vorbă!” și se așază, la televizor, comod.

Când episodul s-a încheiat, Marc s-a gândit:

„Mai unul! Mai unul scurt!

Și, totuși vorba-i vorbă ...

Dar ce contează încă unul? În plus, mama nici nu-i aici să vadă!

Dar vorba-i vorbă!

Cine-o să știe că am văzut mai mult de unul?”.

Cum credeți că s-a terminat?

Voi cum ați fi făcut?

E important cuvântul dat?

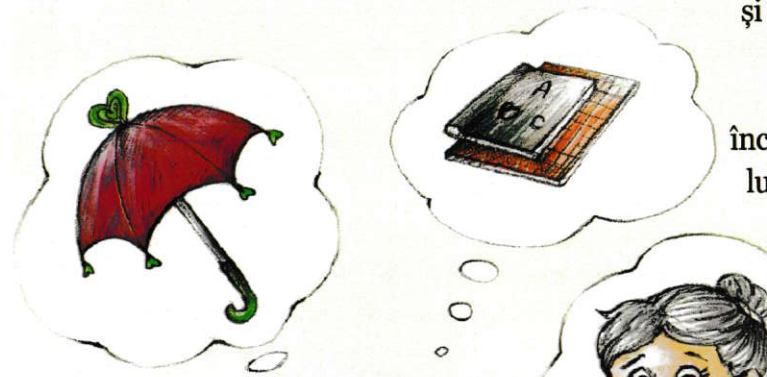
Chiar dacă nimeni n-a văzut?

SĂ NU UIȚI...

„Geta, să nu uiți să-ți pui în ghiozdan cartea de citire și caietul de matematică!”

„Să nu uiți că astăzi trebuie să mergi la bunici!”

„Și să nu-ți uiți umbrela la școală,
pentru că mâine va ploua din nou
și vei avea nevoie de ea!”

În fiecare zi, mama încerca să-i aducă aminte lucrurile importante din ziua respectivă, dar, aproape de fiecare dată, inevitabilul se producea, iar Geta uita.

Ea uita nu pentru că nu o interesa sau pentru că nu voia să asculte, ci pentru că prea multe gânduri alergau în mintea ei și-i cereau atenția.

Astfel încât, cu toate eforturile, „Să nu uiți...” se auzea tot mai încet și mai încet... și mai încet, până când nu se mai auzea deloc...

